

[Udenrigsministeren.]

konference op med yderligere konferencer, der altså forhåbentlig kommer næste sommer. Det kan også vise sig nyttigt at bede eksisterende internationale samarbejdsorganer tage de nødvendige skridt til gennemførelse af konferencens beslutninger.

Alt det mener jeg imidlertid vi først kan tage stilling til, når vi ser, hvad der kommer ud af denne første konference. Vi er på forhånd skeptiske over for tanken om et nyt permanent organ, som ikke har meget klart definerede rammer og beføjelser.

Det må ud fra et dansk synspunkt være vigtigt at fremhæve, at vi ikke har noget ønske om, at forhandlingerne hverken i den forberedende fase, der begynder i dag, eller på selve konferencen skal være en blok-til-blok drøftelse. Det vil på forhånd kunne modvirke en fri og en frugtbar meningsudveksling mellem de mange lande, hvoraf nogle jo tilhører østlige alliancer, nogle tilhører vestlige alliancer, nogle er neutrale og alliancefrie.

Til slut vil jeg gerne understrege, at regeringen på ingen måde nærer illusioner om, at den konference, der forhåbentlig bliver resultatet af de drøftelser, der indledes i Helsingfors i dag, vil være nogen mirakelkur, der med et slag løser alle de problemer, der består mellem de europæiske lande. 25 års Europahistorie ændres ikke fra den ene dag til den anden. Men forudsætningen for en ændring er, at der bliver gjort en begyndelse.

Mit ønske for den række af forhandlinger, der forestår, er, at de vil kunne vise, at de afspændingstendenser, som vi har været vidne til i de senere år i Europa, ikke blot er overfladiske og midlertidige krusninger, men udtryk for dybtgående, vedvarende politiske kræfter baseret på voksende indbyrdes tillid og på et interessefællesskab mellem de deltagende lande i arbejdet for en afspænding i Europa.

Den norske forfatter Sigurd Hoel har engang sagt, at man skal aldrig sige „alt eller intet“, for så får man intet. Danmark går ikke til disse forhandlinger med krav om at få alle ønsker opfyldt, som betingelse for at ville sætte sig ved selve konferencens forhandlingsbord. Hvis 35 lande går til drøftelserne i Helsingfors med hver sine absolutte krav, så kan vi såmænd allerede i dag, hvor de forberedende drøftelser indledes, forud-

sige resultatet, eller skal vi sige det manglende resultat af de kommende ugers og måneders forhandlinger.

Men når vi tænker på den europæiske historie i den hidtil forløbne del af dette århundrede, må vi også sige, at mindre end alt også kan accepteres som skridt henimod et mere fredeligt Europa for dette århundredes tredje generation, end de to tidligere generationer har oplevet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Simonsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Hvorfor er DSBs personale ikke blevet tilstrækkeligt orienteret om de igangværende rationaliseringsforanstaltninger?“

(Spm. nr. 50).

Skriftlig begrundelse.

Det fremgår af dagspressen, at rationaliseringen inden for DSB har skabt utryghed blandt store dele af personalet. Ikke fordi man modsætter sig rationalisering, men fordi man ikke er blevet tilstrækkeligt informeret. Usikkerhed om fremtiden påvirker stemningen på arbejdspladsen og skaber et dårligt klima.

Det forekommer mig, at denne statsvirksomhed viser et dårligt eksempel ved ikke at sørge for tilstrækkelig og rettidig information af personalet. Staten må have en særlig forpligtelse til at skabe et godt klima på arbejdspladsen, ikke mindst på et område som her, hvor bedre information ikke på nogen måde ville medføre øgede omkostninger.

Ministeren for offentlige arbejder (*Kampmann*): DSB er i gang med en række aktiviteter, der tilsigter at gøre virksomheden mere effektiv og moderne, reducere omkostningerne og øge indtjeningen. DSB er vel en af de mest rationaliserede statsvirksomheder, og DSB er også den eneste større offentlige organisation, som har et stadig nedadgående personaleforbrug uden nedadgående aktiviteter. Reduktionen i personaleforbruget har givet sig udtryk i personaleloftet, som har medført, at personalet spe-